

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący)
SSN Marian Kocon (sprawozdawca)
SSN Roman Trzaskowski

w sprawie z wniosku M. L.
przy uczestnictwie M. M.
o podział majątku wspólnego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 lipca 2018 r.,
zażaleń wnioskodawcy i uczestniczki postępowania
na postanowienie Sądu Okręgowego w W.
z dnia 6 marca 2018 r., sygn. akt V Ca (...),

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 6 marca 2018 r. Sąd Okręgowy w W. odrzucił apelację wnioskodawcy M. L. oraz apelację uczestniczki M. M. od postanowienia Sądu Rejonowego w P., w sprawie o podział majątku wspólnego.

W zażaleniach na to postanowienie zarówno wnioskodawca jak i uczestniczka wnieśli o jego uchylenie w zaskarżonej części.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecnictwie Sądu Najwyższego obecnie zgodnie przyjmuje się, że brak podpisu sędziego pod sentencją wyroku czy postanowienia wydanego w składzie jednego sędziego oznacza, że to orzeczenie w sensie prawnoprocesowym nie istnieje (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2000 r., III CZP 29/00, OSNC 2001, nr 2, poz. 25, tak również: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2012 r., IV CSK 219/12, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2003 r., III CZP 94/02, niepubl.). Przepisy k.p.c. nie precyzują wymogów dotyczących podpisu, w §95 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 grudnia 2015 r. „Regulamin urzędowania sądów powszechnych” (Dz. U. z 2015 r., poz. 2316 ze zm.) przewidziano regulację dotyczącą jedynie orzeczeń wydanych w składach wieloosobowych. Mając jednak na względzie art. 324 § 3 k.p.c. oraz inne przepisy k.p.c. przewidujące konieczność „podpisania” orzeczenia, jak i wzgląd na powagę i dostojność każdego orzeczeniach sądowego, nie może budzić wątpliwości, że nie są wystarczające parafy czy inne podobne znaki. Z tego względu podpisu nie stanowią również dwie równoległe kreski, umieszczone pod sentencją postanowienia wydanego przez Sąd Rejonowy w P. Trafnie zatem Sąd Okręgowy przyjął, że to orzeczenie nie zostało podpisane.

Zgodnie z art. 367 § 1 k.p.c. apelacja przysługuje od wyroku wydanego (istniejącego) sądu pierwszej instancji. Nie jest zatem dopuszczalna apelacja wniesiona od wyroku nieistniejącego. Stwierdzenie wniesienia apelacji w takich warunkach skutkować musi jej odrzuceniem bez potrzeby badania, czy spełnia ona wymogi formalne przewidziane dla tego środka odwoławczego (tak zwłaszcza: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2003 r., III CZP 83/02, niepubl., por. również: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 lipca 2017 r., II CZ 32/17, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 sierpnia 2012 r., II CSK 5/12, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2010 r., I CZ 139/10, niepubl.).

Z powyższych względów orzeczono jak w postanowieniu.

